

MIODRAG RISTIĆ

22. 2. - 7. 3. 1999.

GALERIJA „ZVONO” Višnjiceva 5, Beograd tel. 011/ 625-243

BIOGRAFSKI PODACI

Miodrag Ristić
Rodan 1952. u Sarajevu
Završio Fakultet likovnih umetnosti u Beogradu 1978.
Član ULUS-a od 1982.
Živi i radi u Beogradu
Svetožara Markovića 10
telefon 011/32 38 563

GRUPNE IZLOŽBE

Crtež i mala plastika	1979, Beograd
Internacionalni bijenalni festival porterta, grafike i crteža	1980, Tuzla
Drugi trijenale	1981, Wroclav
Novi članovi ULUS-a	1982, Beograd
23. Oktobarski salon	1982, Beograd
Prolećna izložba	1983, Beograd
24. Oktobarski salon	1983, Beograd
Crtež i mala plastika	1985, Beograd
Crtež i mala plastika	1986, Beograd
Portet u crtežu galerija KNU	1986, Beograd
Slikarska plastika salon MSU	1987, Beograd
Crtež i mala plastika	1988, Beograd
Crtež i mala plastika	1989, Beograd
31. Oktobarski salon	1990, Beograd
Jesenja izložba	1990, Beograd
32. Oktobarski salon	1991, Beograd
Crtež i mala plastika	1992, Beograd
Prolećna izložba	1992, Beograd
34. Oktobarski salon	1993, Beograd
36. Oktobarski salon	1995, Beograd
Prolećna izložba	1996, Beograd
37. Oktobarski salon	1996, Beograd
Prostor između slike i skulpture	1998, Beograd

SAMOSTALNE IZLOŽBE

Galerija ULUS	1990, Beograd
Helija-D	1990, Bačka Palanka
Narodni muzej Kragujevac	
Mali likovni salon	1991, Kragujevac

IZLOŽENA DELA

1. PLAVA PAUČINA 1986
(100x104x22)
2. ZELENA PRAPOVRŠINA 1997
(108x86x25)
3. CRVENO PONIRANJE 1998
(97x97x20)
4. PRIMODIJALNI PROSTOR 1998
(192x197x50)
5. ŽUTI PROSTOR 1998
(122x95x25)
6. ZELENI PROSTOR --/10
(122x95x25)
7. HROMATSKA POVRŠINA 1997
(93x96x30)
8. DEKONSTRUKCIJA POVRŠINE U PLAVOM 1998
(97x93x33)

SPONZORI

KNJIŽARA „PRINCIP“, ZEMUN
„FOTO BAJKA“, ZEMUN
OŠ SUTJESKA, ZEMUN

Kreativno otvorena, dakle još uvek aktivna u svom problemskom području, današnja umetnost je prestala da bude „tačna“, „dobra“ ili „korektna“, već da se korišćenjem medijskih sredstava i nadalje upušta u tekuće diskusije oko svog promenjenog izgleda i smisla ili pak da po mogućnosti pokrene i nova pitanja - a što je u uslovima tekućeg „pluralizma“ likovne scene postalo gotovo nemoguće. Iz te paradoksalne situacije umetnici se izvlače na različite načine manjim ili većim izobličenjem forme umetničkog predmeta, čak u nekim slučajevima njegovom zamenom neumetničkim industrijskim proizvodima - pa i konačnim izostavljanjem iz procesa rada. S druge strane, takode je menjana i njegova značenjska struktura, katkada dopunjavana neprimerenim „umetničkim“ sadržajima koji su bili nezamislivi u ovoj vrsti stvaralaštva. Danas na samom kraju avanture koja se zove modernizam XX veka primetna je potreba da se u nekim primerima radnih praksi a ostajući u takvim, konačno razlabavljenim okvirima, što je moguće više sačuva formalna i materijalna strana likovnog stvaralaštva odnosno da se zadrži manufaktura ili produkcija umetničkog objekta.

Miodrag Ristić je umetnik koji je istovremeno potpuno svestan svih „upada“ u nekada, čak i tokom modernizma, čvrsto definisano područje u kome je na uobičajeni (ili neuobičajeni) način prebivalo umetničko delo, kao što pokazuje i naglašenu potrebu da vlastiti rad podvrgne striktnom (samo) ispitivanju narušavajući njegova formalna, dakle vizuelna i plastična svojstva. Kada se kasnih osamdesetih godina pojavio u umetničkom životu Ristić je skrenuo pažnju na svojevršne „prostorne slike: na deformisnoj, voluminoznoj aluminijumskoj podlozi „slikao“ je postupkom gestualnog akcionizma - prolivanjem, prskanjem ili nanošenjem sprejom emajl-laka. Time je postigao da najpre pobegne od plošne zadatosti slike koja ga je u tom promenjenom izgledu i nadalje zanimala kao umetnički fenomen, a potom i da znatno dinamizuje vlastito delo koje sem piktoralnim slojem na posmatrača deluje i samom konfiguracijom osnove, vrlo agresivnom prema okolnom prostoru.

Najnoviji radovi Miodraga Ristića po duhu i intencijama ostali su na svojim polaznim osnovama koje smo u ranijim slikama već zapazili i istakli. No, došlo je i do promena koje su percepciju posmatrača povelili u jednom novom pravcu. Podloga u ovoj seriji slika takode je metal - aluminijumska tabla koju najpre izobličava, ali sada na drukčiji način: uvek

je udubljuje čime dobija centriranu konkavnu prostornu konfiguraciju. Zatim, po tako pripremljenoj površini u poznatom, „polokovskom“ maniru gestualnog islikavanja stvara živu piktoralnu prizornost dinamičkog kolorizma koja je po sebi već dovoljno vizuelno aktivna. No, tek sada, u daljem procesu rada formira se konačno oblikovno stanje njegovog dela. Naime, udubljenje takve slike Ristić ispunjava prepletom žice koju takode boji prema kolorističkom izgledu njene „okoline“.

Dakle, jednu i onako hromatski već „oprostorenu“ likovnu situaciju podiže na viši stupanj aktivnosti sa očito pripremljenom optičkom „zamkom“ namenjenoj estetskoj kogniciji posmatrača - pogotovo onim koji su još uvek nenaviknuti na neobičnost ili provokativnost izgleda i značenja novih umetničkih formi i oblika umetničkih predmeta. Namera je da se pogledu ponudi treća dimenzija, dubina prizora, ali ne iluzionističkim sredstvima već bukvalno fizičkom konfiguracijom dela i da mu se istovremeno taj utisak dodatno zakomplikuje sa prostornim crtežom, (koji stvara žičani splet) koji se kreće u suprotnom pravcu: iz najdublje tačke rada pravo prema posmatraču. Nelagodnost u vizuelnoj percepciji koju ovime postiže, a potom i u estetičkoj spoznaji, treba zapravo da nas usmeri ka prepoznavanju i razumevanju koliko motiva ove vrste slikarstva toliko i onih likovnih vrednosti koje danas pomeraju medijske granice ili pak otvaraju drukčije vrste senzacija koje aktuelno umetničko delo nastoji da izazove.

Vidimo na koji je način Miodrag Ristić stvaralački prisutan: na jednoj već ranije izgrađenoj osnovi koju je podosta udaljio od standardnog slikarskog postupka nadogrudio je saglasnu konfiguraciju svog recentnog dela koje sada deluje u komplikovanijim uslovima i sa složenijim piktoralnim sadržajem. Put kojim ide sigurno je temeljen na zahtevima koji usaglašavaju poznate elemente likovnog izraza - postupak slikanja i način oprostoravanja umetničkog dela, ali ih on dovodi u nove oblikovne konfiguracije koje se bore za svoje mesto u ovim decenijama potpunog pluralizma koji prividno otvara sve moguće pravce i puteve izraza ali i oprezno zadržava neophodnu količinu estetskih vrednosti koje moraju biti jasne i transparentne. Te osobine Miodrag Ristić je u svom radu još jednom obnovio i sjedinio na zanimljiv i otvoreno provokativan način.

Jovan Despotović

